

UZASADNIENIE

Powód M. S. wystąpił z powództwem przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. domagając się zasądzenia kwoty 9.045,49 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16.01.2016r. do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 1.03.2015r. uległ uszkodzeniu kierowany przez niego pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), z winy sprawcy posiadającego polisę OC w pozwanym towarzystwie. Strona pozwana przyjęła odpowiedzialność za zdarzenie i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 4.454,51 zł, które jest zaniżone, albowiem w ocenie powoda ogólny koszt naprawy wynosi 13.500 zł. Pozwana bezpodstawnie zaniżyła koszty naprawy o zastosowane urealnienia na części zamienne oraz zbyt niskie koszty robocizny. Powód wskazał, iż zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa nie ma podstaw do oczekiwania od powoda, iż szkoda będzie usunięta w warsztacie nieautoryzowanym stosującym średnie bądź wręcz najniższe stawki rynkowe. Ponadto uzasadnione jest użycie do naprawy nowych oryginalnych części.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu potwierdziła swą odpowiedzialność za skutki przedmiotowego zdarzenia. Zarzuciła brak legitymacji czynnej powoda z uwagi na fakt, iż uszkodzony pojazd stanowił własność L. S. (1). Ponadto podniosła, że wypłacone odszkodowanie pozwala na skuteczne przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Powód nie przedstawił rachunków na to, że poniósł wyższe koszty naprawy. Pozwana ustaliła, iż dla przedmiotowego pojazdu dostępne są na rynku części zamienne, a naprawa dokonana z ich zastosowaniem pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Zgodnie z definicją części zamiennych ujętą w przepisach (...) oraz w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 8.10.2010r. za części oryginalne uznawane są także części oznaczone symbolem (...) różniące się jedynie tym, iż nie są one sygnowane logo producenta pojazdu lecz logo producenta części. Zgodnie z wytycznymi (...) z dnia 16.12.2014r. dotyczącymi likwidacji szkód z ubezpieczeń komunikacyjnych przy ustalaniu wysokości odszkodowania metodą kosztorysową możliwe jest uwzględnienie części zamiennych niesygnowanych logo producenta pojazdu a więc części zamiennych o tzw. jakości Q lub P. Uszkodzony pojazd w momencie zdarzenia miał 9 lat i znaczny przebieg a nadto uczestniczył w szeregu innych zdarzeń i posiadał liczne uszkodzenia nie będące wynikiem przedmiotowej kolizji, które pozwana szczegółowo wymieniła (k. 28). Odszkodowanie nie może być źródłem wzbogacenia. Skoro koszty naprawy są ustalane w niniejszej sprawie metodą kosztorysową, to powinny one odpowiadać obowiązującym na rynku cenom przeciętnym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku kolizji z dnia 01 marca 2015r. uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) o nr rej. (...).

Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...) S.A. w W.

okoliczności niesporne

a nadto

dowód: - notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym- k. 5 akt

- kopia karty pojazdu – k. 36-37 akt

W/w pojazd stanowił własność matki powoda L. S. (1) i użytkowany był przez powoda na podstawie umowy użyczenia z dnia 30.08.2008r. Umowa przewidywała, że biorący ponosi wszelkie koszty utrzymania przedmiotu użyczenia, a

także wszelkie inne koszty związane z jego eksploatacją. Po wygaśnięciu umowy biorący do użyczenia zobowiązany był do wydania użyczającemu przedmiot użyczenia w stanie niepogorszonym.

dowód: - umowa użyczenia z dnia 30.08.2008r. – k. 61-62 akt

Przed zdarzeniem z dnia 01 marca 2015r. sporny pojazd uczestniczył w kolizjach drogowych, jednak po każdej z nich był naprawiany oryginalnymi częściami.

Sporny pojazd w dacie szkody miał 9 lat, na dzień 12.10.2016r. miał 267.000 km przebiegu, nie był serwisowany.

dowód: - pismo (...) z dnia 12.07.2016r. – k. 42-47 akt

- kopia karty pojazdu – k. 36 akt

- zeznania powoda M. S. – k.84 akt /00:08:59

– 00:17:07/

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana w oparciu o sporządzoną przez siebie kalkulację kosztów naprawy wypłaciła powodowi ostatecznie odszkodowanie w łącznej kwocie 4.454,51 zł.

okoliczności niesporne

a nadto

dowody: - kalkulacja kosztów naprawy – k. 40-41 akt

- decyzje o przyznaniu odszkodowania – k. 38,39 akt

W spornym pojeździe wskutek kolizji drogowej z dnia 01.03.2015r., uszkodzeniu uległa przednia lewa część tego pojazdu, w obszarze zderzaka przedniego, reflektora lewego i błotnika przedniego lewego.

Koszty naprawy samochodu, wyznaczone wg stanu na miesiąc wystąpienia szkody z

uwzględnieniem wymogów technologicznych, wynoszą:

- 10 975,17 zł brutto - dla naprawy przeprowadzonej wyłącznie z użyciem dostępnych w autoryzowanej sieci serwisowej ((...)) nowych oryginalnych części kl. O, sygnowanych marką producenta samochodu, i przy zastosowaniu średnich stawek warsztatowych za robociznę z rynku lokalnego,
- 6 187,07 zł brutto - dla naprawy przeprowadzonej z użyciem nowych, oryginalnych części zamiennych kl. O i (...), w tym trzynastu części dostępnych poza (...), i przy zastosowaniu średnich stawek warsztatowych jw.

Pod względem technicznym oba ww. sposoby zapewniały jednakową skuteczność naprawy. Z dokumentacji szkodowej nie wynika natomiast, aby przed szkodą z dnia 01.03.2015r. w przedmiotowym samochodzie zamontowane były części inne, niż oryginalne. W związku z tym, brak jest podstaw do przeprowadzenia naprawy pojazdu przy zastosowaniu nieoryginalnych zamienników klasy (...).

Pod względem technicznym jedynymi, alternatywnymi częściami zamiennymi o jakości analogicznej do oryginalnych części klasy „O oznaczonych logo producenta samochodu, z których samochód został fabrycznie zbudowany, są zamienniki klasy (...), będące również częściami oryginalnymi, przy czym niesygnowanymi marką V.. Oznakowanie części klasą (...) oznacza, że producent tych części poświadcza, że są one takie same jak części klasy „O, a więc muszą mieć te same parametry, jakość, właściwości, i być wykonane w tej samej technologii oraz z tych samych materiałów. Natomiast zastosowane w kosztorysie ubezpieczyciela zamienniki klasy (...) są to nieoryginalne części zamienne, nie posiadające poświadczenia jakości i gwarancji producenta pojazdu, lub producenta części oryginalnych. Jak wynika

z praktyki zamienniki tej klasy ustępują znacząco jakością ww. częściom oryginalnym. Dotyczy to m.in. ich trwałości, wytrzymałości, dokładności wykonania, rodzaju materiału z którego je wytworzono, oraz walorów estetycznych. Z tego

względu naprawa polegająca na zastąpieniu elementu oryginalnego zamiennikiem klasy (...) nie pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

dowody: - opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. S. (2) – k. 90-118 akt

- pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. S. (2) – k.143-145 akt

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jedynie częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie odpowiedzialność strony pozwanej za skutki kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd m-ki marki V. (...) o nr rej. (...), znajduje oparcie w treści art. 822§1 kc oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. nr 124 poz. 1152 z późn. zm.), zgodnie z którym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W niniejszej sprawie strona pozwana nie kwestionowała, co do zasady, swojej odpowiedzialności za skutki kolizji. Sporna pozostawała jedynie kwestia legitymacji czynnej powoda do dochodzenia odszkodowania w niniejszej sprawie a także wysokość tego odszkodowania.

W ocenie Sądu powód posiadał legitymację czynną do wystąpienia z niniejszym powództwem.

W świetle przepisów art. 822§1 kc i art. 436§2 kc w zw. z art. 415 kc nie budzi wątpliwości fakt, iż uprawnionym do otrzymania odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest poszkodowany - czyli osoba, która poniosła szkodę w wyniku działania ubezpieczającego bądź ubezpieczonego objętego ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej.

W ocenie Sądu status ten posiadał powód z uwagi na fakt zawarcia z właścicielką pojazdu umowy użyczenia samochodu z dnia 30.08.2008r., z której wynikał obowiązek powoda do ponoszenia wszelkich kosztów związanych z eksploatacją pojazdu a także obowiązek wydania pojazdu po zakończeniu umowy w stanie niepogorszonym, z czym łączył się z kolei obowiązek dokonania napraw uszkodzeń powstałych w okresie użytkowania tegoż pojazdu. Niewątpliwie więc treść obowiązków wypływających z owej umowy, skutkowałą powstaniem po stronie powoda prawa do dochodzenia od strony pozwanej zapłaty spornego odszkodowania. Wniosek ten jest uzasadniony tym bardziej, iż z zeznań powoda wynikało, iż dokonał on naprawy spornego pojazdu a więc poniósł uszczerbek majątkowy z tym związany. Ponadto w aktach szkodowych dotyczących przedmiotowego zdarzenia (k. 31) znajduje się oświadczenie właścicielki pojazdu L. S. (1), w którym wyraziła ona zgodę na „odbiór odszkodowania” przez powoda.

W tych okolicznościach Sąd uznał, iż M. S. wykazywał istnienie po swej stronie legitymacji czynnej do występowania w niniejszej sprawie w charakterze powoda.

Odnośnie wysokości należnego mu odszkodowania, wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 363 §1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Z powyższej zasady wynika, iż w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za naprawienie szkody jest obowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części

i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (por. wyrok SN z dnia 5 listopada 1980 roku, sygn. akt III CRN 223/80, opubl. (...)).

Ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania Sąd oparł się na pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. S. (2).

Sąd dał wiarę wskazanej opinii w w/w zakresie albowiem jest ona jasna, logiczna i przekonująca zaś zawarte w niej wnioski biegły w sposób racjonalny uzasadnił. Biegły w swej pisemnej uzupełniającej opinii w sposób przekonujący ustosunkował się również do zarzutów do opinii złożonych przez pełnomocnika strony pozwanej wykazując na ich bezzasadność.

Sąd w pełni podzielił więc stanowisko biegłego, iż naprawa przedmiotowego pojazdu winna być dokonana z użyciem oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu (O) lub części producenta części (Q) albowiem nie zostało w niniejszej sprawie wykazane aby w pojeździe użytkowanym przez powoda przed szkodą zamontowane były części nieoryginalne.

W ocenie Sądu skoro strona pozwana ma obowiązek zrekompensować zaistniałą stratę, a poszkodowany posiadał w samochodzie zamontowane części oryginalne, to ma on prawo użyć do naprawy części oryginalnych, zaś pozwana ma obowiązek zwrócić w pełni koszty takiej naprawy. Wymiana ich na części alternatywne (...) byłyby dla poszkodowanego wymierną szkodą i w konsekwencji mogłaby prowadzić do znacznej utraty wartości rynkowej pojazdu.

Sąd podziela w tej kwestii stanowisko wyrażane przez Rzecznika (...) (poprzednio Rzecznika Ubezpieczonych) o tym, iż ubezpieczyciel może ustalić sumę odszkodowania w oparciu o ceny części alternatywnych w sytuacji gdy uszkodzony pojazd zawiera części oryginalne, tylko wtedy gdy poszkodowany w toku likwidacji szkody wyrazi na to zgodę. Przy czym oświadczenie woli poszkodowanego w tym zakresie musi być wyraźne. Przez wyrażenie zgody nie można uznać przyjęcia świadczenia (świadczenia częściowego) ustalonego w oparciu o ceny części alternatywnych i jednostronne uznanie, że zobowiązanie zostało należycie spełnione, a w pozostałej części (różnicy pomiędzy sumą ceny części oryginalnych a alternatywnych) zakład ubezpieczeń (dłużnik) został zwolniony przez wierzyciela (poszkodowanego) z długu. Po drugie, zakład ubezpieczeń może ustalić sumę odszkodowania w oparciu o ceny części alternatywnych także w sytuacji, gdy wymianie podlegają części nieoryginalne. Ustalenie w takim przypadku odszkodowania na podstawie cen części oryginalnych stanowiłoby wzbogacenie poszkodowanego, a co za tym idzie zachodziłaby pełna zasadność zastosowania instytucji compensatio lucri cum damno (por. Stanowisko w sprawie prawnych aspektów dopuszczalności zastosowania cen części alternatywnych przy ustalaniu wysokości odszkodowania za szkodę komunikacyjną z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, [http://rf.gov.pl\(...\)_339_Analiza_skarg_wplywajacych_do_Rzecznika_Ubezpieczonych_wskazuje_ze_jednym_z_istotnych_pro](http://rf.gov.pl(...)_339_Analiza_skarg_wplywajacych_do_Rzecznika_Ubezpieczonych_wskazuje_ze_jednym_z_istotnych_pro)

Żadna z opisanych powyżej sytuacji nie miała zaś miejsca w niniejszej sprawie.

Biegły dokonał przy tym wyceny kosztów naprawy spornego pojazdu w dwóch wariantach, różniących się rodzajem użytych do naprawy części, tj.:

- pierwszym - z użyciem wyłącznie dostępnych w autoryzowanej sieci serwisowej ((...)) nowych oryginalnych części kl. O, sygnowanych marką producenta samochodu – na kwotę 10 975,17 zł brutto,
- drugim - z użyciem nowych, oryginalnych części zamiennych kl. O i (...), w tym trzynastu części dostępnych poza (...) na kwotę 6 187,07 zł brutto.

Ustalając kwotę należnego powodowi odszkodowania sąd oparł się na drugim wariancie opinii, gdyż w jej konkluzji biegły jednoznacznie wskazał, iż pod względem technicznym oba ww. sposoby zapewniały jednakową skuteczność naprawy. Skoro zaś, jak już wyżej wskazano, na ubezpieczycielu spoczywa obowiązek zwrotu jedynie

celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków poniesionych w celu przywrócenia stanu poprzedniego, to brak jest racjonalnych argumentów, które przemawiałyby za przyznaniem powodowi odszkodowania w wariantcie przewidującym dokonanie naprawy z użyciem wyłącznie części kl. O, sygnowanych marką producenta samochodu, jeśli taki sam rezultat naprawy można osiągnąć niższym kosztem, tj. z zastosowaniem oryginalnych części zamiennych kl. O i (...). W ocenie Sądu przyjęcie takiego rozwiązania mogłoby być uzasadnione na przykład wtedy, gdyby pojazd objęty był gwarancją producenta i użycie części nie sygnowanych jego logo mogłoby spowodować jej utratę. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w niniejszej sprawie, albowiem sporny pojazd w dacie kolizji miał 9 lat, ponad 250.000 km przebiegu i nie był nigdy serwisowany. Powód nie wykazał również aby poniósł w związku z przedmiotową szkodą wyższe koszty naprawy, pomimo że to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie (art. 6 kc).

Powyższe skutkowało przyjęciem wysokości kosztów naprawy spornego pojazdu na kwotę 6 187,07 zł, która po pomniejszeniu o kwotę wypłaconego przez pozwaną odszkodowania – 4.454,51 zł dała kwotę należnego powodowi odszkodowania – 1.732,56 zł, którą zasądzono w punkcie I wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od zasądzonego świadczenia orzeczono na podstawie art. 481§1 i 2 kc w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Z dokumentów zgromadzonych w aktach szkodowych wynika, że powód zgłosił szkodę w dniu 05.03.2015r. Pozwana obowiązana była dokonać zapłaty w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia roszczenia, a więc do dnia 05.04.2015r. Ponieważ powód domagał się zasądzenia odsetek za opóźnienie dopiero od daty 16.01.2016r. (tj. wydania przez stronę pozwaną decyzji o wypłacie odszkodowania) dlatego też orzeczono zgodnie z jego żądaniem.

W pozostałej części powództwo należało oddalić (punkt II wyroku).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.100 kpc.

Powód z żądanej kwoty 9.045,49 zł otrzymał kwotę 1.732,56 zł. Należało, zatem uznać, że powód wygrał sprawę w 19%, zaś przegrał w 81 % i w takim też stosunku stronom należy się zwrot poniesionych przez nie kosztów procesu.

Powód poniósł koszty w łącznej wysokości 3.370 zł, na które składały się: opłata od pozwu w wysokości 453 zł, zaliczka na biegłego w kwocie 500 zł oraz opłata od pełnomocnictwa 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł obliczone stosownie do §6 ust.5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.02.163.1349 ze zm.). Należy mu się zatem od strony pozwanej zwrot 19 % z tej kwoty, tj. 640,30 zł.

Strona pozwana poniosła koszty w łącznej wysokości 2.417 zł, na które składały się: opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł. Pozwanej należy się od powoda zwrot 81% z tej kwoty, tj. 1.957,77 zł.

Po wzajemnym potrąceniu pozwanej należy się od powoda kwota 1.317,49 zł (1.957,77 - 919,15 zł), którą zasądzono w punkcie III wyroku.

O brakujących kosztach sądowych w wysokości 364,15 zł, na które składało się wynagrodzenie biegłego w części nie pokrytej przez zaliczkę powoda, orzeczono w stosunku do powoda na podstawie na podstawie art. 113 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 ze zm.), zaś w stosunku do strony pozwanej na podstawie art. 113 ust. 1 cyt. ustawy, nakazując ściągnąć je proporcjonalnie do stopnia w jakim każda ze stron przegrała sprawę (punkt IV wyroku).

(...)

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

3. (...)

L., (...)